

politikai céljaimra felhasználni.” Mint realista felismerte, hogy Szálasi jelentős erőt képvisel, amelyet meg kell nyerni a megszállás első szakaszában, és a jövő érdekében talonban kell tartani. Ítélete 1944. október 15-én tökéletesen igazolódott, amikor Horthy kiugrási kísérlete nyomán Szálasi végül hatalomra került.⁸

Az új magyar kormány megalakítását célzó tárgyalások kezdetén Veessenmayer elég kemény magatartást tanúsított Horthyval szemben. A március 20-án délután tartott megbeszélésen a teljhatalmú megbízott arról tájékoztatta a kormányzót, hogy „elmúlt az örökös kompromisszumkeresés időszaka”, és Horthy kívánsága, hogy „időt nyerjen... nem felel meg Hitler akaratának”.⁹

A március 22-én, a kora reggeli órákban végül kikovácsolódott kompromisszumban Veessenmayer álláspontjának győzelme tükröződött, jóllehet mind a Birodalmi Biztonsági Főhivatalnak, mind Horthynak volt némi örölnivalója. Az új kormány összetétele a következő volt:¹⁰

Sztójay Döme miniszterelnök és külügyminiszter lett. Igen jó kapcsolatai voltak a berlini náci hierarchiával, a miniszterelnöki posztra állítólag Ribbentrop javasolta, noha Horthy is a maga számlájára írta a kinevezést. Sztójay (eredeti nevén Sztojakovics) altábornagyi rangot viselt a magyar hadseregben. 1928 és 1933 között katonai attasé volt Berlinben, majd 1935-től 1944-ig meghatalmazott miniszter, rendkívüli követ. Az új miniszterelnök kabinetjének tagjai: Rátz Jenő miniszterelnök-helyettes, Jaross Andor belügyminiszter, Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszter, Csataj Lajos honvédelmi miniszter, Kunder Antal kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter, Antal István igazságügy-miniszter, valamint vallás- és közoktatásügyi miniszter, Szász Lajos iparügyi miniszter és Jurcsek Béla földművelésügyi miniszter. A földművelésügyi minisztert bízták meg a közellátási minisztérium vezetésével is, az igazságügy-miniszter pedig ideiglenesen a vallás- és közoktatásügyi minisztériumot is irányította. Antalt bízták meg a Magyar Királyi Nemzetvédelmi Propagandahivatal vezetésével is.¹¹

Első pillantásra az új kormány nem radikálisan nácibarát tagokból állt. A kormány négy tagja – Antal, Jurcsek, Reményi-Schneller és Szász – a hagyományos kormányzó párt jobbszárnyához tartozott és a Kállay-kormánynak is tagja volt; hárman – Jaross, Kunder és Rátz – Imrédy pártjának tagjai voltak; ketten pedig hívatásos katonák. Csataj alapvetően Horthy embere volt, akit azért neveztek ki, hogy biztosítsa a magyar haderő érintetlenségét; kinevezése után Sztójajt gyakorlatilag kooptálták a kormánypártba.

A Birodalmi Biztonsági Főhivatal érdekeit szavatolták, de a magyar zsidók sorsa gyakorlatilag megpecsételődött, amikor a két hírhedt anti-